

УДК 353.9:330.111.66

Я. Ф. Жовнірчик,
к.держ.упр., заступник профектора,
Національна академія державного управління при Президентові України

ОСНОВНІ НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМІВ РЕАЛІЗАЦІЇ РЕГІОНАЛЬНОЇ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ

Визначено напрями державної політики, спрямованої на стимулювання інвестицій у регіони. Досліджено взаємодію органів влади з інвесторами у створенні сприятливого інвестиційного клімату в регіонах.

Directions of state policy of directed are certain on stimulation of investments in regions. Co-operation of organs of power is explored with investors in creation of favourable investment in regions.

Ключові слова: державне управління, інвестиції, механізм, напрям, регіональна, політика, процес.

ВСТУП

В умовах відкритої економіки країна не може розраховувати тільки на внутрішні ресурси соціально-економічного розвитку. Без належних капіталовкладень, гарантованих доходами від оновлених і новостворених виробництв, неможливо забезпечити продукування і впровадження новітніх технологій як ключової умови стійкого поступу суспільства. Це є фундаментальною основою для забезпечення конкурентоспроможності національного виробництва, розвиток якого базується винятково на інвестуванні.

Для досягнення економічної стабільності в Україні необхідно вирішити проблеми, пов'язані з управлінням розвитком інвестиційного процесу. Зокрема, недостатньо з'ясована роль державного управління інвестиціями як одного з важливих елементів механізму економічного регулювання. Через недостатнє державне управління, відсутність серйозних економічних важелів підтримки виробничих та фінансових структур Україна втрачає необхідні їй інвестиційні ресурси на структурну переорієнтацію економіки, інвестиційний розвиток національного виробництва.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Проблеми регіонального розвитку і регіональної політики наразі широко досліджуються у межах науки державного управління та економічної науки. Йдеться насамперед про праці таких українських і зарубіжних вчених, як В.Антонов, В.Бабаєв, М.Бутко, З.Варналії, В.Воротін, В.Геєць, А.Дегтяр, В.Мамонова, К.Мезенцев, М.Мельник, М.Пістун, А.Романюк, В.Симоненко, Т.Уманець, В.Ойкне, Б.Штульберг та ін., в яких визначено основні теоретико-методологічні засади управління регіональним розвитком і державної регіональної політики.

ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ

— визначити напрями державної політики, спрямованої на стимулювання інвестицій у регіони;

— дослідити взаємодію органів влади з інвесторами у створенні сприятливого інвестиційного клімату в регіонах.

РЕЗУЛЬТАТИ

Основним завданням регіональної інвестиційної політики є забезпечення необхідної структурної динаміки, тобто підвищення спроможності економіки здійснювати відтворювання, значною мірою базуючись на модернізації своїх внутрішніх технологій і організаційних засад. Саме такий підхід відповідає основним положенням концепції техніко-економічного інтенсивного розвитку. В цьому аспекті вважаємо доцільним застосування стратегічного підходу, що базується як на пошуках можливого внеску в провідні технології (чи то розробка своїх нау-хау, чи впровадження технологій), так і на створенні умов для активізації інвестиційно-інноваційного процесу, пошуку оптимальних форм організації та фінансово-кредитних ресурсів для його збереження.

Державна інвестиційна політика — це комплекс правових, адміністративних та економічних заходів держави, спрямованих на поширення та активізацію інвестиційних процесів. Держава за допомогою методів економічного та правового регулювання цілеспрямовано впливає на формування внутрішніх і зовнішніх інвестицій та створює умови для їх ефективного використання в реальному секторі економіки [7, с. 5].

Як уже зазначалося, вирівнювання територіальних диспропорцій визнається головним напрямом регіональної політики ЄС [3, с. 38] і відбувається шляхом підтримки неконкурентоспроможних, проблемних регіонів методом інвестування.

Аналіз досвіду багатьох європейських країн свідчить про те, що державна підтримка проблемних територій є характерним напрямом регіональної політики, у рамках якої використовуються різноманітні механізми та інструменти. Особливе місце в цій підтримці посідають пільгові механізми особливих територіально-господарських ут-

ворень: спеціальних економічних зон, територій пріоритетного розвитку, техніко-впроваджувальні зони.

У процесі трансформації економіки України велика увага має приділятися розробленню та застосуванню соціально-економічних механізмів інвестування в регіонах, для яких нагальною проблемою є прискорення досягнення соціально-економічних результатів у практиці підприємництва та в реформуванні структури управління. Практична реалізація таких механізмів є надзвичайно важливою, оскільки дає можливість вирішити такі проблеми, як досягнення комплексності соціально-економічного розвитку регіону, збалансованості сфер виробництва та споживання, забезпечення використання потенціалу управління різних ієрархічних рівнів в управлінні соціально-економічним розвитком регіону.

З позиції оцінки діяльності місцевих органів влади можна впевнено констатувати, що зростання обсягів залучених інвестицій відіграє подвійну роль. По-перше, за кількістю залучених інвестицій можна зробити висновок про дієвість відповідної регіональної чи місцевої влади, тим самим оцінити її ефективність. По-друге, інвестиції самі по собі виступають інструментом та рушійною силою економічного розвитку відповідної території, тобто дозволяють отримувати очікуваний соціальний ефект [4].

Міжнародний досвід переконливо засвідчив, що економічне зростання й забезпечення ефективних умов для розвитку приватного сектора, поліпшення соціального захисту та добробуту можливі лише за умов ефективного розвитку інвестиційної діяльності та інвестиційної інфраструктури як одного з головних елементів ринкової економіки. Але активізація інвестиційної діяльності повинна мати комплексний та системний характер, що потребує координації зусиль усіх учасників інвестиційного процесу — підприємницьких структур, населення, органів законодавчої та виконавчої влади [1, с. 231].

Важливим аспектом структурно-інноваційної перебудови є визначення та реалізація пріоритетів розвитку та стимулювання процесів структурних зрушень у регіонах. Сьогодні економіку більшої частини регіонів визначають одна-дві сировинні галузі або ті, що виробляють проміжну та низькотехнологічну продукцію. Тому інноваційна діяльність має поширюватись особливо на ті регіони, які потребують реструктуризації традиційних галузей промисловості, з критичним зростанням рівня зношеності основного капіталу та підвищеними ризиками виникнення техногенних катастроф національного масштабу. Існує значна кількість монофункціональних поселень, які характеризуються економічним занепадом (депресивні регіони або їх частини).

Важливим напрямом регіональної інвестиційної політики є розвиток депресивних територій та регіонів. Державна політика у сфері кредитно-фінансової та інвестиційної підтримки депресивних регіонів і територій повинна передбачати комплекс наступних заходів [1, с. 234]:

- зосередження коштів фондів підтримки малого та середнього бізнесу переважно в депресивних регіонах та забезпечення першочергового розгляду заяв підприємств цих регіонів на отримання коштів, які виділяються з державного бюджету на здійснення структурної реконструкції та санації виробництв;

- введення преференційного порядку розгляду заяв на отримання інвестицій, інвестиційних субсидій, державних пільгових кредитів (у тому числі конверсійних), а також гарантій по банківських кредитах підприємствам депресивних регіонів;

- забезпечення пріоритету депресивних регіонів при розподілі інвестицій у рамках державних та регіональних програм соціально-економічного розвитку;

- всебічна підтримка населення депресивних регіонів, зокрема: надання вивільненим працівникам промислових підприємств цільових кредитів на житлове будівництво та придбання предметів широкого вжитку, цільове фінансування програм перекваліфікації та професійної освіти населення, надання допомоги населенню депресивних регіонів у переселенні в інші райони;

- визначення єдиних принципів формування, розгляду, затвердження, фінансування, контролю за реалізацією та припинення здійснення програм (заходів) подолання стану депресивності території;

- розробка єдиної методики та переліку показників для здійснення моніторингу виконання програм та інвестиційних проектів щодо подолання депресивного стану регіону.

Дані території доцільно виокремити у вільні економічні зони. Показники діяльності навіть тих, що вже існують (вільних економічних зон та територій пріоритетного розвитку), доводять ефективність застосування таких форм економічного стимулювання. Всі недоліки, варіанти порушень і зловживань стосовно особливих територіально-господарських утворень можуть бути, але не обов'язково мають бути в процесі функціонування спеціальних (вільних) економічних зон і територій пріоритетного розвитку. І це ніяк не відрізняє подібні утворення від інших форм організації підприємницької діяльності.

Кожний інвестиційний проект, що заплановано для реалізації, повинен мати конкретну спрямованість і з найбільшою ефективністю може бути реалізованим у тих регіонах, де для цього є найкращі умови. Тому важливу роль у процесі обґрунтування стратегії інвестиційної діяльності компаній, фірм відіграють оцінка і прогнозування інвестиційної привабливості регіонів та їхніх внутрішньорегіональних територіально-адміністративних утворень, тобто створення сприятливого інвестиційного клімату як для вітчизняних, так і для закордонних інвесторів.

Розширення преференцій, які здійснюються державою та регіональними органами влади щодо проблемних територій, децю підсилює фрагментарність національного і регіонального ринків, в першу чергу — інвестиційного, знижують його саморегулювання, але, на нашу думку, саме обмеження ринкового саморегулювання інвестиційного ринку завдяки активним заходам державного управління має призвести до конвергенції рівнів розвитку територій — це є одним з основних принципів регулювання. Іншим принципом має бути зваженість та обґрунтованість часових рамок дії тих чи інших преференцій.

Важливим напрямом здійснення регіональної інвестиційної політики має стати створення умов для широкомасштабного припливу в економіку регіону децентралізованих джерел капіталу у вигляді інвестицій. Посприяти формуванню цих умов може застосування таких механізмів, як прискорена амортизація; звільнення від митних зборів закупленого технологічного обладнання; підтримка за рахунок пільгових інвестиційних кредитів на реалізацію вискоєфективних проектів, які отримали перевагу на інвестиційних конкурсах і тендерах; страхування інвестиційних проектів та ін.

Залученню приватного капіталу (в тому числі іно-

земного) сприятиме широке інформування про ділову активність в регіоні. При цьому регіональним органам влади необхідно забезпечити усіляке сприяння організації виставок інвестиційної та інноваційної продукції, науково-практичних та методичних конференцій і семінарів, інвестиційних ярмарків, презентацій та проведенню рекламної і видавничої діяльності. Цьому, як вже наголошувалося, значною мірою допомагатиме створення банку даних про інвестиційні проекти підприємств та організації конкретної області, а також розповсюдження об'єктивної інформації про інвестиційні можливості підприємницьких структур, що функціонують у межах регіону, в інформаційній мережі Internet.

Варто зазначити, що світовий бізнес все частіше повертається в сторону соціальних проблем як на національному, так і на глобальному рівні. Реалізується принцип соціальної відповідальності, що, на відміну від юридичної відповідальності, означає певний рівень добровільного відгуку на соціальні проблеми з боку бізнесу. Такий відгук знаходиться за рамками вимог, визначених законом чи регулюючими органами, або понад цими вимогами. Соціально орієнтоване підприємництво визнається окремих напрямом економічної діяльності й визначається як "четвертий сектор" суспільства (при класифікації: сектори державний, муніципальний, громадський і бізнес-сектор).

Посилення соціальної відповідальності бізнесу, захоплення до соціальної активності підприємців є необхідними умовами для створення соціальної солідарності в країні. І саме органи місцевої влади (державної, місцевого самоврядування) мають відіграти ключову роль у налагодженні стабільного та ефективного зв'язку між бізнесом і громадою щодо вирішення соціальних проблем останньої на засадах добровільності та взаємовигоди.

Для створення сприятливого інвестиційного клімату в реальному секторі економіки також необхідно здійснити ряд концептуальних змін в існуючих механізмах інвестування, що вимагає нових політичних і законодавчих рішень, зокрема прийняття пакета законів, які створюватимуть стабільний правовий режим для вітчизняних та зарубіжних інвесторів. Зокрема: прийняття Закону України "Про державну підтримку та стимулювання інвестиційної діяльності"; державна підтримка національних та регіональних інвестиційних пріоритетів та інноваційних програм; створення системи діючих інвестиційних інститутів (інвестиційних банків, фондів, корпорацій, інвестиційних агентств); запровадження системи моніторингу процесу залучення іноземних інвестицій в економіку територій, а також звернень інвесторів до органів виконавчої влади та місцевого самоврядування з метою своєчасного розгляду і оперативного реагування на їх пропозиції та скарги; запровадження системи інвестиційної підтримки сільськогосподарських підприємств, фермерських, особливо селянських господарств, шляхом створення інформаційно-консультаційних організацій; поліпшення інформаційного і кадрового забезпечення інвестиційного процесу в регіонах, розгортання системи підготовки та перепідготовки спеціалістів у сфері інвестиційного та інноваційного бізнесу, проектування.

Пріоритетними напрямками державної підтримки має бути стимулювання залучення інвестицій у ключові сектори економіки регіонів, які визначають стратегічні пріоритети їх розвитку; на підтримку малого та середнього бізнесу; на сприяння створенню та впровадженню інно-

вацій, включаючи поширення сучасних технологій, у тому числі для зниження ризиків виникнення техногенних катастроф; на розвиток туризму, охорону культурної спадщини. Для забезпечення економічного зростання суттєвим має стати реалізація науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт, впровадження інновацій, що сприятимуть розвитку та підвищенню конкурентоспроможності як регіонів, так і держави в цілому.

Разом з цим, для активізації інвестиційного ринку повинна бути принципово змінена кредитна політика держави. З цієї метою необхідно розширити можливості центрального банку щодо впливу на кредитну політику комерційних банків, стимулюючи їх кредитувати насамперед вкладення у виробництво й інновації. Причому кредитні пільги доцільно поширювати не на конкретні підприємства, а саме на пріоритетні види економічної діяльності. Потрібно також підвищити роль кредитного фінансування в інвестиційних внесках юридичних і фізичних осіб, забезпечити поступовий перехід до переважно кредитного фінансування, полегшити доступ підприємств і організацій незалежно від форм власності до пільгових кредитних ресурсів з одночасним зниженням банківських облікових кредитних ставок.

Беручи до уваги світову практику, яка полягає в тому, що зниження облікових кредитних ставок — це сигнал до розширення інвестицій, слід зазначити, що пом'якшення наслідків структурної перебудови економіки регіону можливе лише за умови проведення цілеспрямованої кредитно-інвестиційної політики. Вона повинна припускати досить широке кредитування і субсидування в першу чергу виробництва, яке опинилося при переході до ринкової економіки в складному становищі. У той же час ці заходи необхідно поєднувати з поступовим переводом основних галузей виробництва в режим реального самофінансування, що дозволить значною мірою обмежити масштаби кредитної емісії, а також скоротити пряме бюджетне субсидування цих виробництв.

Диференційованість інвестиційного середовища, розмаїття форм і методів стимулювання залучення інвестицій, відсутність уніфікованих схем просування проєктів ускладнюють активізацію інвестиційного процесу.

Основним інструментом реалізації регіональної інвестиційної стратегії повинні бути комплексні та цільові програми різних рівнів, зокрема програми соціально-економічного розвитку регіонів. Визначаючи пріоритети щодо інвестування виробничої, соціальної, екологічної сфер, вони повинні відображати основні положення регіональної інвестиційної стратегії, конкретизуючи її опосередковуючи її завдання та механізми реалізації, які мають враховувати загальнодержавні, регіональні та галузеві інтереси. Результатом впровадження таких програм має стати поєднання процесів зростання виробництва, збільшення доходів населення, розширення кінцевого попиту, накопичення заощаджень та зростання інвестицій на регіональному рівні.

Сьогодні ж ці програми реалізуються безсистемно: приймаються без належної аргументації, заходи програм у більшості випадків мають хаотичний характер та не можуть в комплексі вплинути на ефективне вирішення назрілих питань.

Одним із головних напрямів державної політики, спрямованої на стимулювання інвестицій в регіони, має стати створення прийнятних умов для вкладення капіталів інвесторами. Ці умови повинні забезпечуватися:

— введенням системи податків з диференціюванням

ставок та пільг;

- проведенням зваженої фінансової (у тому числі амортизаційної), цінової, а також кредитної політики, виходячи із реального стану економічної системи;

- контролем за дотриманням державних норм і стандартів;

- антимонопольними заходами, приватизацією об'єктів державної власності, у тому числі об'єктів незавершеного будівництва;

- експертизою інвестиційних проектів.

Розвиток економіки країни вимагає зосередження уваги на внутрішніх економічних системах, водночас формування ринкової економіки буде значно ефективнішим при її інтеграції в міжнародну економічну систему через різні форми співробітництва із зарубіжними партнерами. Серед різноманітних форм такого співробітництва, які відомі світовій практиці, є зарубіжні прями інвестиції [2, с. 10].

Важлива роль у реалізації такої політики належить державі та місцевим органам влади, які зобов'язані активно сприяти піднесенню інвестиційного бізнесу в регіонах, безпосередньо беручи участь у підтримці базових інновацій, розвитку виробничої та фінансової інфраструктури.

Інвестиційна діяльність у регіонах залежить не тільки від рівня економічного розвитку, зокрема її інтенсивність залежить від неринкових факторів, від розвиненості окремих елементів громадянського суспільства, ефективного співробітництва з місцевою владою. Низька інвестиційна привабливість регіонів України зумовлена в тому числі байдужістю місцевої влади при залученні інвестицій. Натомість активна роль органів влади у збільшенні інвестиційної привабливості підпорядкованих територій та розподілі ресурсів результативно продукує покращення показників інвестиційної діяльності підпорядкованих територій. Тому головним критерієм, за яким має оцінюватися ефективність діяльності місцевої влади у галузі інвестування, є показник обсягу інвестицій, залучених на відповідну територію за участю та сприянням місцевих органів виконавчої влади.

Особливу роль у створенні сприятливого інвестиційного клімату відіграє конструктивна взаємодія органів влади з інвесторами, що досягається завдяки:

- забезпеченню публічності та "прозорості" державного управління;

- відповідальності при виконанні узятих на себе зобов'язань;

- чіткому визначенню взаємних зобов'язань, термінів і можливих санкцій при їх порушенні;

- сприянню з боку регіональних органів влади виділенню в оренду чи продажу земельних ділянок для розміщення виробництв;

- фінансовій участі регіону в розвитку підприємств тощо.

Тобто, у механізмі формування інвестиційної політики регіону домінуючу роль відіграють інструменти її реалізації у формі співпраці з інвесторами, важливими серед яких, на нашу думку, мають бути наступні:

- надання вільних земельних ділянок підприємницьким структурам у довгострокову оренду на інвестиційних умовах, наприклад, через торги, конкурси, аукціони або за цільовим призначенням;

- надання об'єктів незавершеного будівництва і реконструкції (в тому числі нежилых приміщень, підвалів, горищ і мансардних приміщень) на інвестиційних умо-

вах;

- пряме бюджетне субсидування пріоритетних інвестиційних проектів для економіки регіону за умови основного фінансуванні приватними інвесторами;

- гарантії щодо фінансування великих об'єктів шляхом залучення приватних інвестицій на основі концесійних договорів між регіональною владою і бізнесом.

У даному напрямі проведення державної політики значне місце посідає стимулювання із одночасним оцінюванням впливу місцевих органів виконавчої влади у залученні інвестицій в економіку відповідних територій.

На виконання розпорядження Кабінету Міністрів України від 18 грудня 2003 року № 779 "Деякі питання оцінювання роботи центральних і місцевих органів виконавчої влади щодо залучення інвестицій, здійснення заходів з поліпшення інвестиційного клімату, проведення моніторингу умов інвестиційної діяльності та стану роботи із зверненнями інвесторів" [6] Мінекономіки запровадило систему оцінювання роботи центральних та місцевих органів виконавчої влади щодо залучення інвестицій [5].

Однак, існує ряд недоліків, які свідчать про неефективність системи. Перш за все, це недоліки методологічного характеру. Оцінювання, по суті, є механічним визначенням місць регіонів у розрізі окремих показників. Застосовано підхід: скільки показників, стільки рейтингів по кожній області. Показники, що використовуються при оцінюванні, не відображають реальний стан інвестиційних процесів у окремих галузях економіки та областях України. Вони не дають можливості відстежувати динаміку інвестиційної ситуації.

По суті, це не є оцінювання ефективності роботи, а є лише констатацією факту, що не дозволяє відслідковувати причини, які призвели до негативних результатів, або виявляти позитивні чинники успіху для їх подальшого врахування в роботі.

У цілому, така велика кількість рейтингів відволікає увагу та не дає можливості визначити єдиний комплексний показник, який характеризуватиме загальний стан інвестиційних процесів у регіоні та галузі.

Підхід, що використовується для оцінювання роботи центральних та місцевих органів виконавчої влади, не зорієнтований на формування цілісного бачення стану інвестиційного клімату (інвестиційної привабливості) в регіонах та галузях. І що особливо важливо, він не виконує свого головного завдання, а саме — не дозволяє визначити вагу реального впливу безпосередньо зазначених органів виконавчої влади на інвестиційний процес у відповідній галузі чи регіоні. Також він не дає можливості розуміти, власне, роль цих органів щодо заохочення інвестицій через створення необхідних мотиваційних передумов: не дозволяє оцінювати результативність їх роботи в системі координат, що характеризує вагові особливості впливу на інвестиційні процеси (підсилення, стримування) окремих макроекономічних факторів інвестиційної активності за певний відрізок часу.

На основі висновків і розроблених пропозицій робоча група могла б подати Кабінетові Міністрів України проект відповідного рішення уряду щодо удосконалення діяльності місцевих органів виконавчої влади з формування інвестиційної привабливості регіонів, активізації інвестиційних процесів та залучення інвестицій в їх економіку, а також щодо запровадження удосконаленої методики оцінювання проведеної місцевими державними адміністраціями роботи з формування інвестиційної

привабливості регіонів та активізації інвестиційних процесів у економіці регіонів.

В основу даної методики доцільно включати обсяг та ефективність проведеної місцевими органами виконавчої влади роботи щодо сприяння підвищенню інвестиційної привабливості відповідних територій та залученню інвестицій у них.

Зокрема, слід оцінювати місцеві органи виконавчої влади за змістом та якістю виконання наступних заходів, а саме — проведення роботи щодо:

- пошуку інвесторів;
- взаємодії з бізнесовими "колами" регіону;
- виготовлення та висвітлення презентаційних матеріалів регіону на різних рівнях;
- проведення бізнес-зустрічей, форумів та конференцій;
- вирішення структурних проблем, що стримують залучення інвестицій у відповідні галузі економіки регіону.

Для організації даної оцінки доцільно на державному рівні закріпити (урядовим рішенням) даний моніторинг, що проводитиметься раз на півроку шляхом аналізу поданої місцевими органами виконавчої влади інформації про проведену роботу із формування інвестиційної привабливості відповідних регіонів, активізації інвестиційних процесів та залучення інвестицій в їх економіку. Обґрунтованим є запровадження соціологічних опитувань, зокрема представників бізнесу, щодо якості діяльності місцевих органів виконавчої влади у відповідній сфері господарювання на відповідних територіях.

Після узагальнення отриманої інформації можна буде мати реальну уяву про якість та повноту реалізованої місцевими органами виконавчої влади регіональної інвестиційної політики на відповідних територіях, що дасть можливість виробити комплекс заходів з метою поліпшення ефективності проведення відповідної політики в регіонах.

Окрім цього, під час ознайомлення з досвідом усіх регіонів доцільно буде виокремити найефективніші заходи з подальшим їх використанням в інших регіонах.

ВИСНОВКИ

Підсумовуючи наведене, можна зазначити, що першочерговими заходами реалізації державної регіональної інвестиційної політики мають стати:

- реструктуризація економіки регіонів на основі запровадження інвестиційно-інноваційної моделі з урахуванням особливостей їхнього потенціалу та конкурентних переваг;
- створення нових організаційних структур, що здійснюють інноваційну діяльність — технопарків, інноваційних центрів, бізнес-інкубаторів, інших трансфертних та інфраструктурних фірм, які сприяють запровадженню нової техніки і технологій у виробництво;
- комплексний розвиток територій зі спеціальним економічним статусом — територій пріоритетного розвитку та спеціальних (вільних) економічних зон — за допомогою залучення інвестицій у пріоритетні галузі виробництва для збереження наявних і створення нових робочих місць, подолання наслідків екологічних та техногенних катастроф, запровадження нових технологій, активізації зовнішньоекономічних зв'язків, збільшення виробництва високоякісних товарів та послуг, створен-

ня сучасної виробничої, транспортної та ринкової інфраструктури;

— розбудова та модернізація інфраструктури регіонального розвитку для підвищення інвестиційної привабливості регіонів, поліпшення умов запровадження передових інноваційних технологій;

— організація лізингових фірм нової техніки, дослідного обладнання і унікального устаткування;

— створення регіональних комісій з науково-технічної експертизи розробок, які пропонується впроваджувати на підприємствах регіону;

— підтримка формування виробництв із замкненим циклом, зокрема науково-промислово-фінансових груп, концернів, корпорацій;

— створення під егідою держави та місцевих органів виконавчої влади регіональних центрів передачі інноваційних промислових технологій з державного до приватного сектора.

Реалізація цих заходів дозволить ефективніше впливати на соціально-економічний розвиток регіонів, створити додаткові умови економічної активності в них, і нарешті, підвищити спроможність регіональних та місцевих органів до розв'язання соціальних проблем.

Література:

1. Долішній М.І. Регіональна політика на рубежі ХХ-ХХІ століть: нові пріоритети: монографія / За ред. М.І. Долішнього. — Київ: видавництво "Наукова думка", 2006. — 511 с.
2. Іноземні інвестиції та національний капітал: парадигма взаємодії (Безпека економічних трансформацій): зб. наук. праць / За ред. Я.А. Жаліло. — К.: Сатсанга, 2001. — Вип. 15. — 108 с.
3. Малиновская М.А. Государственное регулирование реализации региональной политики Российской Федерации / М.Малиновская // Регионология. — 2004. — № 12. — С. 37 — 46.
4. Муніципальні інвестиції та кредити [Електронний ресурс] / Л.Петкова, В.Проскурнін. — Режим доступу: <http://users.i.com.ua/~zddm/RUSSIAN/INVBOOK/index.htm>.
5. Наказ Мінекономіки від 17 липня 2006 р. № 245 "Про затвердження Методики оцінювання роботи центральних і місцевих органів виконавчої влади щодо залучення інвестицій, здійснення заходів з поліпшення інвестиційного клімату у відповідних галузях економіки та регіонах і відповідної форми звіту" [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://www.me.gov.ua/control/uk/publish/printable_article?art_id=92964.
6. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 18 грудня 2003 р. № 779 "Деякі питання оцінювання роботи центральних і місцевих органів виконавчої влади щодо залучення інвестицій, здійснення заходів з поліпшення інвестиційного клімату, проведення моніторингу умов інвестиційної діяльності та стану роботи із зверненнями інвесторів" [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=779-2003-%F0>.
7. Чемерис О.М. Формування привабливого інвестиційного клімату в регіоні (державно-управлінський аспект): автореф. дис. канд. наук з державного управління: 25.00.05 / Чемерис О.М. / Одесь. інст. держ. упр. Нац. акад. держ. упр. при Президентові України. — О., 2005. — 20 с.

Стаття надійшла до редакції 22.06.2010 р.